

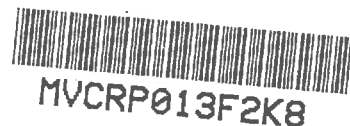
Vypraveno

dne 14. 4. 2016

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 19. 4. 2016
podpis: *[Podpis]*



MVCRP013F2K8

V Praze 13. dubna 2016
Č. j.: MV-97752-4/VS-2015

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 0721 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala nar. *[Jméno]* bedivka - Ukrajina, trvale bytem *[Adresa]*, (dále jen „žadatelka“), právně zastoupena *[Jméno]* advokátem, Advokátní kancelář *[Adresa]*, se sídlem *[Adresa]* rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 28.5. 2015, č. j.: VS-8937/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a následně podle § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), do níž zahrnuje svého nezletilého syna nar. *[Jméno]*, Domažlice, a svou nezletilou dceru nar. *[Jméno]* Domažlice, všichni státní občané *[Ukrajiny]*, a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu rozklad **zamítá**.

Odůvodnění:

I.

Žadatelka podala dne 10. 9. 2014 prostřednictvím Krajského úřadu Plzeňského kraje žádost o udělení státního občanství České republiky, do níž zahrnuje své dvě nezletilé děti. Ministerstvu vnitra žádost došla dne 1. 10. 2014. Souhlas otce nezletilých žadatelů, manžela žadatelky, s nabytím státního občanství České republiky byl doložen. Otec nezletilých dětí je státním občanem Ukrajiny a sám o státní občanství České republiky nežádá.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 23. 3. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenované o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byla žadatelka vyzvána, aby odstranila nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v odůvodnění usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byla žadatelka zároveň informována o tom, že dne 10. 9. 2014 bylo zahájeno správní řízení o její žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byla rovněž poučena o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy

po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě dne 21. 5. 2015.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 3. 12. 2007, tedy více než 5 let, splňuje tudíž podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatelka rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky fakticky zdržovala po celou dobu od povolení trvalého pobytu.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 26. 2. 2015, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatelka prokázala trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jejího pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Doložením osvědčení vydaného dne 30. 6. 2014 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-spoločenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky prokázala splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky.

Z listinných podkladů dále vyplývá, že žadatelka splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky. Žadatelka neporušila povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášená k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatelka splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázala výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň.

Dále žadatelka splňuje podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky, když prokázala, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžovala systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

Nezletilé děti žadatelky prokázaly splnění podmínek dle § 14 odst. 1 písm. a) a 2 zákona o státním občanství České republiky, protože mají povolen trvalý pobyt na území České republiky od dne 27. 7. 2009 a po celou dobu se na území České republiky fakticky zdržovaly. Dle potvrzení příslušných orgánů prokázaly splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 a 8 zákona o státním občanství České republiky. Splnění podmínek podle § 14 odst. 3, 4 a 5 tohoto zákona neprokazují, protože byly ke dni podání žádosti a jsou mladší 15 let. Neprokazují ani splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť jsou mladší 18 let.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též jen „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatelka ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení. Protože byla podána společná žádost, nebylo žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhověno ani ve vztahu k jejím nezletilým dětem.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra, které bylo dle dokladu o doručení žadatelce doručeno dne 2. 6. 2015, podala žadatelka dne 12. 6. 2015 včasný rozklad, neboť má za to, že rozhodnutí je nesprávné a je v rozporu s právními předpisy

V rozkladu žadatelka uvádí, že se v první řadě domnívá, že z žádného zákonného ustanovení dotčených právních předpisů nevyplývá, že kritéria rozhodná pro posouzení žádosti podané žadatelkou bylo možno bez dalšího vztáhnout i na posouzení žádosti o udělení státního občanství České republiky jejím nezletilým dětem. Vzhledem k tomu, že lze na žádost zákonného zástupce nebo opatrovníka udělit státní občanství České republiky udělit nezletilému dítěti i samostatně, měl dle názoru žadatelky správní orgán vydat společné rozhodnutí o věci s několika výroky, jimiž by bylo rozhodnuto o žádosti nezletilých dětí.

Pokud by shora uvedený závěr žadatelky neobstál, má za to, že správní orgán měl v kontextu zásady přiměřenosti a racionální zdůvodnitelnosti zásahu (§ 2 odst. 3 správního řádu) a zásady individuálního posouzení každé věci (§ 2 odst. 4 správního řádu) postupem dle § 140 odst. 3 správního řádu vyloučit ze společného řízení žádost o udělení státního občanství České republiky nezletilým dětem, které podmínky pro udělení státního občanství zcela splňují, a rozhodnout o ní samostatně.

Je-li její žádost o udělení státního občanství České republiky zamítnuta s odkazem na bezpečnost státu, považuje žadatelka stanovisko Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky za absurdní. Namítá, že na území České republiky žije dlouhodobě, vede řádný život, je řádně zaměstnána, nebyla projednávána pro přestupek ani pro trestný čin. Dle jejího názoru lze z informací o její osobě těžko dovodit, že by v jejím sociálním postavení mohla být

hrozbou pro bezpečnost České republiky. Vzhledem k tomu, že jí stanovisko Policie České republiky a zpravodajských služeb není známo, uvedla, že se obrátí na odpovědnou osobu s žádostí o nahlédnutí do spisu a po seznámení s obsahem spisu své odůvodnění rozkladu doplní. Je však přesvědčena, že správní orgán překročil zákonné meze správního uvážení a jeho rozhodnutí je tak nezákonné.

Na základě výše uvedeného žadatelka v rozkladu žádá, aby nadřízený správní orgán napadené rozhodnutí změnil a rozkladu plně vyhověl a neshledá-li k navrhovanému postupu podmínky, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Dle protokolu o úkonech provedených za osobní účasti právní zástupkyně žadatelky, jíž byla udělena substituční plná moc, v rámci řízení o udělení státního občanství, sepsaného dne 17. 6. 2015, se jmenovaná na základě vlastní žádosti dostavila na Ministerstvo vnitra a bylo jí umožněno nahlédnout do spisu. Jmenovaná si pořídila fotokopii spisu vlastním fotoaparátem a požádala do protokolu o možnost nahlédnout do spisu obsahujícího utajované skutečnosti, neboť jimi byl proveden důkaz dle § 38 správního řádu. Bez těchto informací není právní zástupkyně žadatelky schopna doplnit rozklad. K její žádosti jí byla předána kopie tohoto protokolu.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V posuzovaném případě považuje ministr vnitra předně objasnit následující aspekty předmětné právní úpravy.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatelka ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“). V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatelky byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatelky je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Ze spisové dokumentace v posuzovaném případě, stejně jako ze samotného rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti, je zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadatelce.

Žadatelka ve svém rozkladu namítá, že jí uvedená stanoviska nejsou známa, a může proto odůvodnění rozkladu doplnit poté, kdy nahlédne do spisu a s jejich obsahem se seznámí. K tomu je nutno uvést, že seznámení žadatele se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. S ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu v plném rozsahu.

V tomto ohledu je nutno též upozornit na skutečnost, že aby se určitá informace mohla stát utajovanou informací ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., musí splňovat tímto zákonem přesně stanovená kritéria. Nikoli každá informace o problematickém či potenciálně problematickém chování určité osoby je tak způsobilá stát se utajovanou informací podle zákona č. 412/2005 Sb. Utajovanými informacemi, které mají za následek omezení žadatelova práva na spravedlivý proces, se tak stávají pouze striktně vymezené informace, jejichž vyjádření by mohlo narušit účel sledovaný zákonem č. 412/2005 Sb.

Na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatelka, která dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měla možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských orgánů, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatelka z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistila alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti je na místě zmínit, že i ve Výkladově zprávě komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství (vyhlášená sdělením Ministerstva zahraničních věcí pod č. 76/2004 Sb.m.s.) v komentáři ke čl. 11 se uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „*For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.*“).

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladmo jmenujme tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 */Kodeks postępowania administracyjnego/*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 */Ustawa o obywatelstwie polskim/*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že zásadní námitka žadatelky, dle níž neměla možnost seznámit se s uvedenými stanovisky, postrádá právní oporu. Nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

K uvedené námitce žadatelky považuje ministr vnitra dále za důležité zdůraznit, že je sice pravda, že žadatelce nejsou známy konkrétní důvody, které

k vydání negativních stanovisek vedly, jejímu právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatelka ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinila. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelčino právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifík daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

V rámci řízení o rozkladu ministr vnitra opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na žadatelčinu osobní situaci – zejména dobu pobytu v České republice, rodinnou a pracovní integraci, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatelky trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatelku skutečnost, že jí státní občanství nebude uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadatelce její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatelky přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadatelce.

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 8. 3. 2000, č. j.: IV.ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité zdůraznit, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno

Úmluvou ani jejími protokoly." (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

Pokud jde o výhrady žadatelky týkající se nevyhovění žádosti o udělení státního občanství České republiky jejím nezletilým dětem, nelze dle názoru ministra vnitra opomenout, že podáním společné žádosti deklarovala svůj úmysl, aby o udělení státního občanství bylo rozhodnuto společně. Přitom je třeba vzít v úvahu, že rodinná integrace je jedním z pilířů právní úpravy udělování českého státního občanství a institut společné žádosti rodičů a dětí má sloužit jejímu naplňování.

Vzhledem k tomu, že nezletilé děti žadatelky jsou mladší 15 let, syn se narodil v roce 2002 a dcera v roce 2009, jsou zcela závislé na svých rodičích, kteří však nejsou státními občany České republiky. Z tohoto hlediska má v posuzovaném případě rozhodný význam zásada jednotného státního občanství rodičů a dětí, jejímž účelem je ochrana rodinných vazeb a zabezpečení jednotného státního občanství celé rodiny.

V této souvislosti je proto třeba též odmítnout jako neopodstatněnou námitku žadatelky, dle níž měl správní orgán ve smyslu § 140 odst. 3 správního řádu vyloučit ze společného řízení žádost o udělení státního občanství nezletilým dětem žadatelky, neboť pro takový postup nebyl dán důvod.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Milan Chovanec
ministr vnitra

